

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. An gratiæ Jesu Christi habeant aliquam mensuram, vel an sint infinita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

na, sicut & inclinationes naturæ suæ inveniunt oblectamenta.

Interpellat me hic Ecclesiasticus noster. Me debitorem tibi adhuc esse profiteor alicujus, in quo ut tibi facerem satis, mihi otium non reliquisti. Nō se desiderabas divitias thesauri gratiarum, quæ sunt in JESU Christo: expolui jam tibi

illarum partem, dum verba tibi feci de gratia sanctificante & gratia actuali: sed nullam adhuc gratiarum gratuitarum feci mentionem, quod fiet illicò. Prius tamen loquendum nobis est de gratiarum harum, quibus immoramur, magnitudine & perfectione. Ecce ergo!

ARGUMENTUM.

An gratiæ JESU Christi habeant aliquam mensuram, vel an sint infinita.

ARTICULUS IV.

Cur gratiæ JESU Christi non sint absolute infinitæ.

CERTUM est illas actualiter & absolute in esse suo non esse infinitas, alias essent Deus; nihil est absolute infinitum quam Deus solus: gratiæ JESU Christi, quantumvis maximæ, sunt creaturæ, & consequenter existunt finitæ; sicut enim de essentia Creatoris est, esse infinitum, sic de essentia creaturæ est, in esse suo esse finitam. Et quando ex supposito impossibili Deus creare posset gratiam actualiter infinitam, anima JESU Christi, quæ est creatura finita, illam recipiendi careret capacitate: & dein si habere posset gratiam infinitam, posset etiam habere gloriam infinitam, cum gloria corresponderet gratiæ: si gloriam haberet infinitam, frueretur Deo, quantum Deus ipse,

quæ sunt impossibilia. Concludendum igitur est, gratiam ipsius non fuisse absolute infinitam.

Nihilominus fatendum est, ipsam tantam habere connexionem cum infinito, ut ratione quædam videatur infinita, si attendantur quatuor, quæ magnitudinem ipsius extollere videntur ultra omnem mensuram. Quatuor rationes, ob quas gratia JESU Christi videtur quædam ratione infinita.

Primum est magnitudo amoris, quo fertur Deus erga sanctissimam Humanitatem JESU Christi: Non tantum illam, sed etiam naturam Angelicam, sicut dicit S. Thomas, sed amat illam plus, quam omnes Sanctos & cæteras omnes creaturas. Ratio est, quam affert S. Cyrillus: JESUS CHRISTUS est proprius ipsius

Gggg

Filius,

Filius, & Filius Unigenitus; adit ergo possessionem totius ipsius hereditatis. Omnes homines & omnes Angeli non sunt nisi servi, qui habere quidem possunt parvam quamdam bonorum ipsius portionem; sed integra hereditas spectat ad Filium Unigenitum: hoc idem est, ac si dicatur; quod omnes gratiæ, quas impertitus est Deus cunctis Angelis, cunctisque hominibus, non sint nisi parvæ portiones servorum, quæ omnes simul non adæquant id, quod Filio suo impertitur Unigenito. Et ex hoc deducitur, ipsum Filio suo Unigenito dedisse omnem plenitudinem gratiæ, quæ juxta potentiam suam ordinariam possibilis est DEO. Quis hominum vel Angelorum intellectus capere posset magnitudinem gratiarum ipsius, ex primæ hujus rationis consideratione? Absorbetur animus hæc immensitate, & dicit, infinitam hanc videri.

¶ Dignitas infinita personæ recipientis gratias.

Secundum, quod demonstrat infinitudinem gratiæ Jesu Christi, est dignitas infinita Personæ, quæ illam recipit. Certum est, quod, quando sanctissima Humanitas non habuisset aliquam gratiam sanctificantem, non tamen defuisset infinita ratione esse sancta, cum fuerit unita Personæ Verbi Incarnati, quamvis hæc non fuisset nisi sanctitas

personalis, sicut paulò antè dixi. Sed quando recipit gratiam sanctificantem, quæ redditur formaliter sancta, hæc gratia eòsque participat ex infinitudine Personæ se recipientis, ut verum sit dicere, quod Jesus Christus formaliter & infinita ratione sit sanctus, formaliter & infinita ratione acceptus Deo; ubi per prodigium, quod speciale & singulare est Jesu Christo, pro eo, quod gratia sanctificans nobilitet omnes alias Personas se recipientes, ipsius Persona è contrario nobilitet gratiam, illique infinitam tribuat magnitudinem, quam nunquam nisi in Persona ipsius habere potest.

Tertia consideratio, quæ ostendit infinitudinem gratiæ Jesu Christi, est, quam nobis sup-^{o-III. Qualitas} peditat S. Augustinus, quando ipsum considerat velut Caput ^{Capitis totius} totius Ecclesiæ, compositæ ex ^{Ecclesiæ.} Angelis & hominibus, qui Corporis ipsius mystici sunt membra. Verum est quidem, inquit, omnia nostri corporis membra habere vitam & sensum, sed omnia simul non habent illa in hac plenitudine & in hac perfectione, sicut habet solum Caput; hoc enim omnia habet simul, visum, auditum, odoratum, gustum & tactum: omnia alia corporis membra non habent nisi tactum, qui ferè nihil est in ^{S. August. epist. 57. ad Dardanum.} comparatione cum oculis & aliis

lis sensibus, qui sunt in solo capite. Ità verum quidem est, omnia membra Corporis mystici JESU Christi esse sancta per participationem gratiæ sanctificantis; omnia tamen simul non habent similem plenitudinem gratiæ & sanctitatis, quæ est in solo Capite. Quodvis illorum accipit quidem partem ex abundantia illius, juxta particularem suam capacitatem; sed de solo Capite JESU Christo Apostolus dicit, quòd in illo habitat tota plenitudo Divinitatis corporaliter. Non vult ipse dicere, quòd Divinitas sit corporalis; sed usus est hoc verbo *corporaliter*, ad insinuandum nobis, quòd sicut anima nostra animat quidem omnia membra nostri corporis, suppetitans illis vitam & sensum, verum tamen plenitudinem vitæ non tribuit nisi soli Capiti, ubi adunat & conjungit omnes sensus; ità vita divina, quam gratia communicat omnibus membris Corporis Ecclesiæ, non sit in ea plenitudine, quæ est in solo Capite JESU Christo. Quis diffitebitur, hanc comparationem penitus & impensius perpensam ostendere quamdam infinitudinis speciem in gratiis Redemptoris.

Sed tandem quarta & magis speciosa ratio, ob quam absque hæsitacione dici possit, quòd gratia JESU Christi sit infinita, est,

quòd ipsa sit principium meritorum & divinarum satisfactionum ejus, quæ omninò infinita sunt juxta consuetum loquendi modum, quo utuntur Concilia & sancti Patres. Siquidem si juxta doctrinam Philosophorum: *Infinitum est, quod nunquam exhauriri potest*; quis unquam exhaurire potest thesaurum meritorum & satisfactionum JESU Christi? quando tot essent mundi, quot sunt creaturæ in toto hoc mundo magno, & omnes pleni essent maximis peccatoribus; & ad satisfaciendum omnibus ipsorum debitis justitia Dei hausisset abundanter è thesauris JESU Christi; non tamen ipsos adhuc exhausisset. Repetat toties, quoties voluerit, & tantum semper hauriat, quantum placuerit, nunquam tamen exhauriet illos; infinitum enim quid est, quod nulla potestas exhaurire potest. Cùm ergò inexhausti hi meritorum & satisfactionum thesauri sint, dimanent & effluant è gratia Redemptoris; quis non videat infinitudinem planè manifestam in hac gratia?

Non dicis, mi Domine, reposui ipsi, quòd si infinitum juxta Philosophos est id, quod non potest exhauriri, sit etiam id, cui nihil potest adjici. Jam adjici potest gratiæ JESU Christi; siquidem non negabis, Deum potuif-

IV. Ipsa est origo meritorum & satisfactionum, quæ sunt infinita.

Colosi. 2.
v. 9.

Gggg 2

Gratia JEsu
Christi potuit
esse major
quàm sit.

potuisse ipsi hanc dare majorem, si voluisset; sicut facere, si voluisset, animam ipsius nobiliorem. Non est creatura, quam Deus facere non potuisset perfectiorem, cum Omnipotentia DEI nullis sit arctata limitibus. Cum ergo hæc gratia non eò pertingat magnitudinis, cui Deus nihil possit adjicere, constendum tibi est, ipsam non esse infinitam. Dico plus, quòd qualicumque perfectionis & magnitudinis gradu illam accumulare possit Deus, nunquam tamen talis futura sit, cui Deus nil amplius adjicere posset; cum Deus nullos statuere possit limites suæ Omnipotentia; aliàs destrueret illam, ipsamque redderet impotentem; consequenter clarum est, ipsam non solum infinitam non esse, sed nec unquam esse posse.

Fateor, inquit mihi, id ipsum; neque etiam ego dixi, ipsam absolute esse infinitam in esse suo; sed solum cum magnam valde habeat connexionem cum infinita Persona, quæ est in JEsu Christo, dici posse, quòd participet aliquid ex ipsius infinitudine. Novi probè, quòd Omnipotentia Dei, quæ nullos habet limites, facere potuisset omnia ea, quæ sunt in JEsu Christo, majora & perfectiora, quàm

sint; ipsi dare corpus perfectius; ipsi creare animam nobiliorem; ipsum implere gratiâ abundantiori, ipsi etiam conferre gradum gloriæ sublimiorem; tandem enim, cum hæc omnia, ipsius corpus, ipsius anima, ipsius gratia, & ipsius gloria sint creaturæ, Omnipotentia Dei à nulla creatura limitari potest, ita ut non semper illi quidquam possit adjicere.

Non est ergo nisi sola Divinitas JEsu Christi, cui omnipotentia Dei nihil possit adjicere, eòquòd illa non sit sub hujus potestate: non est Omnipotentia Dei, quæ fecit Divinitatem; hæc enim est à seipsa, est independens, nulli subjecta: Ipsa sola est ens infinitum, quod nec augeri nec imminui possit.

Et quando dicitur, quòd Mysterium Incarnationis sit exquisitissimum opus Omnipotentia Dei, & quòd illam exhauriat, ita ut nihil excellentius facere posset; hoc innuere vult, quòd unire non posset naturam humanam excellentiori cuidam rei, quàm Personæ Verbi incarnati; & hoc nihil indicat impotentia in Deo; sed denotat infinitudinem absolutam in Persona Dei-Hominis & Hominis-Dei: ita ut, si res sumatur in rigore, JEsus Christus proprie infinitus non sit, nisi in natura sua divina,

Omnia sunt
finita in JEsu
Christo, excepta
Divinitate.

vina, & Persona sua divina. Cætera omnia quæ sunt in ipso, quæque propria sunt creaturis, non sunt absolute infinita, eoque quod dependant ab Omnipotentia Dei.

Nōsse non
possumus
gradum per-
fectionis JESU
Christi.

Quem autem perfectionis gradum contulerit sanctissimæ Humanitati JESU Christi, ipsius corpori, ipsius animæ, ipsius gratiæ, ipsius gloriæ, clauditur sub arcano consilio Dei, quod nulla posset creatura comprehendere: Cur autem concluderit hæc omnia in ipso his limitibus, & non dederit ipsis plus vel minus perfectionis naturalis aut supernaturalis, cum absolute dependeat ab ipsius omnipotentia, dare illi plus vel minus: quis est, qui abscondita ipsius rimatus sit consilia? aut quis interrogare ipsum audeat: quare fecisti sic? totum, quod hac in re cogitare possumus, adorantes profunda cum veneratione infinitam sapientiam universi hujus operis directricem, est, quod dederit ipsi ea omnia, quæ Deo-Homini erant convenientia.

Deus posuit
limites perfe-
ctioni Filii sui
unigeniti,

O quam stupendam & incomprehensibilem à DEO dependentiam secum affert conditio creaturæ! adorandus hic Homo, qui est proprius Filius Dei, poterat habere perfectiones naturæ, gratiæ & gloriæ incom-

parabiliter majores, quam habeat, eoque quod Omnipotentia Dei limitata non sit ad ea, quæ ipsi dedit: Et hæc ipsum constringit, ipsum determinat, ipsum limitat ad hanc portionem, absque eo, quod velit ipsum plus habere: sed hoc ipsum est, quod oportet, cum sit id, quod placet Deo; nec plus ipse vellet, nec minus. Si ita Filium suum habet Unigenitum, quis est, qui contentissimus esse non velit eo, quod dare sibi placuerit Deo, si ve in ordine naturæ, si ve gratiæ, si ve gloriæ, si ve parum id sit, si ve multum? sed, quod huic per dilecto cordis sui, quem solum plus diligit, quam universam simul naturam, aliud pro hæreditate sua non det toto vitæ mortalis tempore, nisi paupertatem, contemptum, persecutiones, dolores, cruces, omnium miseriarum humanarum cumulum, ita ut ipsum defungi vellet fato non minus infami, quam immani, quis est, qui capiat?

Itane Pater cælestis, omnium Patrum locupletissime ac JESU Christo optime? itane tractas & accipis datæ sunt me-
Filiū tuū unigenitū, quem
infinitā diligis ratione? an ergo
hæc omnis sit gratia, quam con-
fers ipsi? ita, gratiarum hic the-
saurus est, quo ipsum accumulo;
videre ipsum a veo oneratum

Gggg 3

oppro-

Isaia 55.
 opprobriis, ignominis, humili-
 tionibus, doloribus, derelictioni-
 bus, paupertate; sic aspiciens ip-
 sum maximâ perfundor volu-
 prate, in hoc ipse statu summas
 mihi parit delicias. *Cogitationes
 mea non sunt cogitationes vestra, ô
 mortales terræ, nec via mea sunt
 via vestra.* Nos ambulamus pas-
 su prorsus contrario. Quando
 vos quempiam videtis ornatum
 gloriâ, honoribus, divitiis, cir-
 cumfusum voluptatibus, pro-
 speritatibus visibilibus & corpo-
 ralibus, vos optimâ illum frui
 forte putatis, hoc non leviter ve-
 stris lenocinatur oculis: & ego
 ex opposito, quando quem-
 quam intueor totum circumse-
 ptum confusionibus, opprobriis,
 afflictionibus & paupertate, ip-
 sum existimo plurimis accumu-
 latum beneficiis, nec levi volu-
 prate demulceor, dum ipsum sic
 intueor. Ecce hæc meæ sunt gratiæ,
 hi mei favores, quibus unicum
 meum locupletavi Filium, qui-
 bus liberalius ipsum ditavi, quam
 reliquos homines, eòquod cun-
 ctis cæteris hominibus simul
 magis diligam ipsum. Ecce hæc
 mea dona sunt, quibus prose-
 quor servos meos, filios meos,

amicos meos, majora vel mi-
 nora, juxta proportionem, quâ
 magis vel minus diligo illos.

Eheu! quàm paucos reperire
 est, qui amplectantur, ductum-
 que sequantur cogitationum Dei?
 quàm pauci ambulant vias ip-
 sius! persuadere nobis non pos-
 sumus, hoc incidendum nobis
 itinere; nunquam non aspici-
 mus ea velut supplicia, quæ ve-
 lut beneficia immittit nobis; Quod Deus
 aspicit velut
 beneficium,
 nos accepta-
 mus velut
 supplicium,
 sunt nobis tormenta, quæ no-
 bis confert velut fomenta, quasi
 clam semper crederemus in cor-
 de, credendum non esse Deo,
 nec scire ipsum, in quo confi-
 stat bonum & vera beatitudo.
 Nihilominus hæc dona sunt
 proprii Filii Dei, quæ illecebris
 scatent ad conciliandum illius
 amorem in cunctis animabus
 verâ luce cœlesti illuminatis.
 Sed invisum redeamus divi-
 num nostrum thesaurum vice
 ultimâ; videbimus ibi gratias
 residuas, quibus locupletatus est:
 hæc gratiæ sunt gratiæ, quas in
 excellentissimo possedit gradu,
 & maximâ perfectione, in qua
 haberi possint, uti mox
 videbis.

ARGU-